

singør (Christian Rasmussen) har jeg allerede dvælet en Del ved. Med Hensyn til Espergærde er det Varehus, som vi talte om i Fjor, under Opførelse, og man har under Overvejelse ogsaa at lade indrette det Omløbsspor, som det ærede Medlem ønsker, saa i den Henseende vil han nok blive tilfredsstillet. Det ærede Medlem spurgte, om jeg vilde gaa videre i Retning af at skaffe Personalet en ugentlig Fridag; ja, det vil jeg, jeg anser det for et godt Maal at stræbe efter. Jeg har blandt andet ladet foretage Undersøgelse af, hvad det vil koste at gennemføre det over hele Linien, men, mine Herrer, det vil koste mindst 1,059,939 Kr. aarlig! Den Bevilling har jeg ikke turdet søge endnu, men at jeg har nærmet mig dertil, det vide de Herrer jo af de Bevillingsforslag, som foreligge. Saa spurgte det ærede Medlem, om det virkelig var min Mening ikke at søge Bevilling til Huslejetillæg, men erstatte det med mit Forslag om Tjenesteboliger. Det undrer mig, at det ærede Medlem kan spørge derom, thi det har jeg udtalt saa tydeligt som muligt ved Forelæggelsen af det vedkommende Lovforslag. Ja, det er min Mening. Det er ikke min Mening, at der ved dette Forslag om Tjenesteboliger er sagt det sidste Ord om, hvor meget der skal bygges, paa ingen Maade. Jeg er villig til at gaa videre ad den Vej og tage imod Paavisning fra det ærede Medlems og anden Side af, hvor der er Bolignød, men dette er efter min Mening den Vej, der skal gaas, og ikke den Vej at give Huslejetillæg i Flæng, for det bliver vilkaarligt og kommer ofte paa urette Sted, og det er ikke en Gang sikkert, at det kommer i de rette Lommer. — Det ærede Medlem anerkendte, at vi havde faaet en Auditor ved Statsbanerne, men spurgte, om der ikke maatte blive Lejlighed for de paa-gældende til at tage en Defensor. Det have de fuld Adgang til, der er nylig udkommet en Ordre i saa Henseende. Det er først for en Maanedstid siden, at Auditøren er traadt i Virksomhed — tre Maaneder gik der til at sætte ham ind i hans Opgave —, men nu er der altsaa udgaaet Ordre om, at enhver af de ansatte, der er under Tiltale, skal have Tid til at indgive sit Forsvar og altsaa i saa Henseende kan raadføre sig med hvem han vil. Skulde der for øvrigt i Fremtiden vise sig Mangler ved denne Fremgangsmaade, er jeg altid villig til at tage det under Overvejelse. — Det ærede Medlem nævnedes som særligt Eksempel paa, hvor

slet det var gaaet med Retsplejen i tidligere Tid, Tilfældet med en Konduktør ved Masnedsund. Ja, der har det ærede Medlem ladet sig føre bag Lyset, thi jeg er vis paa, at kendte han det rette Forhold, vilde han ikke have fremført det som Eksempel paa en Fejl, der var begaaet fra oven. Hvad der skete, var nemlig dette, at medens et Ferietog, det vil sige et Tog med Feriebørn fra København, som skulde hjem, holdt ved denne Station, var en Del af disse Børn løbne ud af den Vogn, hvori de havde Plads, og Stationsforstanderen siger da til den Togbetjent, som stod og ikke havde noget at bestille andet end at passe paa Vognen lige foran ham: Gaa hen og gen de Børn ind! Men Togbetjenten indvender, at det er blevet ham paalagt af Togføreren at blive her. Stationsforstanderen fastholdt imidlertid sit Paalæg, men Togbetjenten vilde ikke. Saa fik han en Bøde paa 20 Kr. Det er jo givet — det ved ogsaa det ærede Medlem —, at medens Toget holder paa en Station, er Stationsforstanderen øverstbefalende, og saa maa Togbetjenten lyde hans Ordre fremfor Togføreren. Dertil kommer, at hvis Togføreren havde været til Stede, vilde han sikkert have holdt med Stationsforstanderen som ethvert fornuftigt Menneske og have holdt paa, at det første, det nu gjaldt om, var at faa de vildfarne Børn ind igen, især da Toget, der var stærkt forsinket, lige skulde til at afgaa. Dette Tilfælde er blevet pustet op til noget ganske mærkværdigt. Det ærede Medlem er ikke den første, der har fremdraget det offentligt. Det ærede Medlem talte om det gode Forhold mellem over- og underordnede. Lad mig nævne som et Vidnesbyrd om den Tone, som anslaaes fra Personalets Side overfor Generaldirektionen og dem, der staa endnu højere, hvorledes dette berettes af et af det ærede Medlems Meningsfællers Blade. Der omtales det, der passerede, saaledes: „Da Stationsforstander Møller i Masnedsund gav en meningsløs Ordre — og en Konduktør ikke straks rendte efter den som et Visdomsord, kommet fra et højt og ufejlbarligt Væsen — slog straks Generaldirektionen ned paa den formastelige efter det bedste russiske Mønster“. I de Udtryk omtales det, der skete, det er Tonen, der anslaaes fra den Side, fra det ærede Medlems Partifællers Side . . . (K. M. Klausen: Hvad var det for et Blad?) . . . Det var et Blad, der hedder „Funktionæren“, paa hvis Forside der staaer: „For Udgi-verne: Chr. Nielsen“ — han var det ærede